

Ordføreren: Med Hensyn til §§ 7 og 11 har jeg Intet at bemærke. Angaaende § 13 skal jeg indskrænke mig til at anføre, at Udvalget har gennemgaaet Colonialbudgettet og Intet derved fundet at erindre. Angaaende § 12 er der tildeels allerede idag blevet sagt faameget, at man kunde spare Talen derom. Jeg skal imidlertid dog henstille en Ting, som hidtil ikke har været under Dmtale, til det ærede Thing og den høitærede Minister, og det er, at naar man indtil den Tid, da man kan faae Indtægterne for de juridiske Embeder indbragne, og Embedsmændene satte paa fast Gage o. s. v., lader, hvad Udvalget maa bilige, Embederne udrede en Deel af Pensionerne til den afgaaede Embedsmand, synes det aabenbart, at den, der ansøger et Embede, bliver nødt til at indlade sig paa et Lykkespil; thi Formanden kan jo ligesaa godt leve i 20 Aar, som han maaskee kan døe i det næste Aar. For at undgaae dette har Udvalget meent, at det vilde være bedst, om Staten traadte imellem, saaledes at den efter de bedste Tabeller, man har, beregnede Sandsynligheden af, i hvor lang Tid Vedkommende havde at leve i, og sagde da til Eftermanden: saalænge betaler Du Afgiften til mig, og jeg udreder da hele Pensionen; thi da vidste den Embedsmand, der overtog Embedet, hvad han havde at betale, og Statskassen led intet Tab derved, især deslæshed naar det Samme maatte blive Tilfældet med Hensyn til de geistlige Embeder, idet de enkelte Tab eller Gevinster da ganske vilde hæve sig i Længden. Dernæst har Udvalget henstillet følgende: dersom Staten, Kongeriget, betaler 50,000 Rd. i Pension, da er det jo klart, at, dersom Gjennemsnitsalderen for disse Mænd, der faae Pension, er f. Ex. 50 Aar, har Statskassen i længere Tid, at betale Pension, end dersom Gjennemsnitsalderen var 70 Aar. I det første Tilfælde vilde Pensionsbyrden, selv om Antallet af Pensionerne ikke var større, paa Grund af deres længere Varighed, være større for Staten. For at faae et correct Udtryk for, hvor stor Pensionsbyrden vilde blive, baade hvad Summen og Varigheden angaaer, har Udvalget meent, at det vilde være ønskeligt, om man ved hvert Finantsaars Begyndelse faae, hvormange Livrenter man kunde

kjøbe i Livrenteanstalten for den Sum, som hvert Aar svarede i Pension; det vil sige, hvilken Sum man vilde have at udrede til Livrenteanstalten for, at kjøbe Livrenter for et Beløb af 50,000 Rd.; thi da vilde man kunne oversee, hvor stor Byrden i Virkeligheden var. Endelig har Udvalget henstillet til det høitærede Ministerium, at Beløbet af Pensionerne bliver indeelt efter dem, som flyde af Pensionslovens Bud, og dem, der blive tilstaaede ifølge den i samme Lov givne Bemyndigelse.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, gif man til Afstemning, hvorved

1) Lovudkastets § 7:

Til Udgifter ved Rigsdagen bevilges 60,000 Rd.

vedtoges eenstemmigt med 76 St.

2) Sammes § 11:

Til Forrentning af den Kongeriget særligt vedkommende Statsgjæld, i Genhold til Lov af 20de Juni 1850 om Udjevningen af Forskjellen mellem privilegeret og uprivilegeret Hartorn, bevilges 52,000 Rd.

vedtoges eenstemmigt med 76 St.

3) Sammes § 12:

Til Kongerigets særlige Pensionsvæsen bevilges 50,900 Rd., hvoraf 900 Rd. til at indfri resterende Indskudsgjæld til den almindelige Enfekasse.

vedtoges eenstemmigt med 78 St.

4) Sammes § 13.

Det Rigsdagen meddeelte Colonialbudget approberes for Kongerigets Vedkommende.

vedtoges eenstemmigt med 76 St.

Det Afsnit, som derpaa fattes under Forhandling, dannedes af de 7 første Nummere af § 14 med dertil hørende Ændringsforslag. (S. Betænkningen Nr. 1—2, Anh. B., Sp. 160—64 og Nr. 1—2, Sp. 175—176).